

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 13

Oktober 1957

8. årgang

Slægts-Nyt

Nr. 13. Er 13 et uheldigt Tal? Det kunde synes saa. Det er i alle Tilfælde med største Beklagelse, at jeg maa oplyse, at der efterhaanden er blevet sa faa betalende Abonnenter for Slægts-Nyt, at hvis der ikke efter Udsendelsen af dette Nr. indkommer ekstra mange Kontingenter fra ikke betalende Abonnenter, ser vi os nødsaget til at inddrage Bladet.

Det ligger jo saadan, at jeg trods svigtende Betaling stadig er blevet ved at udsende Bladet omtrent i samme Omfang i Haab om, at det var en Forglemmelse, som vilde blive rettet op; men da det ikke synes at være Tilfældet, maa dette Nr. blive det sidste, hvis ikke . . . Husk, det er Giro 74022 og mindst 2 Kr.

Jeg vil benytte Lejligheden til at bringe alle, som har støttet Bladet, min bedste Tak.

R e d.

Avisudvalget

har med den største Beklagelse maattet give Afkald paa vor bærende Kraft, Peder Nielsen, Hedehusgaard, der paa Grund af Alder (82 Aar) nu har trukket sig tilbage. Gennem disse Linjer vil jeg gerne paa saavel egne, Avisudvalgets som hele Slægtens Vegne bringe Peder Nielsen vor hjerteligste Tak for al det uegennyttige Kæmpearbejde, han gennem Aarene har udført for Storgaardslægten saavel som for behageligt Samarbejde.

Som hans Efterfølger er valgt Johannes Nielsen, Hinge Storgaard.

Red.

Dødsfald

Det var med Vemod, jeg modtog Meddelelsen om, at Jørgen Hermansen paa Gl. Dalsgaard ved Kjellerup pludselig døde paa Kjellerup Amtssygehus af en Hjertelammelse. Vi havde jo ventet at beholde Jørgen i Slægtsfestudvalget i mange Aar endnu, men saadan skulde det ikke være. Vi vil inden for Udvalget komme til at savne Jørgens gode Humør og lyse Smil. Vor Deltagelse samler sig da ogsaa om den haardt ramte Familie paa Gl. Dalsgaard. Jørgen Hermansen havde i en Aarrække lidt af en ondartet Gigtssygdom, som dog ikke var den egentlige Aarsag til hans Død. Sygdommen havde nedsat den virksomme Mands Arbejdsevne, men fik dog ikke Lov at hindre ham i at drive sin Gaard mønsterværdig, ligesom han bestred forskellige Tillidshverv. Bl.a. var han i Bestyrelsen for Hørup Andelsmejeri og i Tilsynsraadet for Kjellerup Sparekasse. Jørgen Hermansen var født i Astrup, før hans Far, P. Hermansen, købte Gl. Dalsgaard, og da han blev gift, drev han først i 6 Aar Klørupgaard paa Randerseggen, før han kom hjem og overtog Gl. Dalsgaard og fortsatte dens Drift som et Mønsterbrug. Jørgen var sammen med sin Far een af Støtterne for Peder Nielsen i Astrup med Arbejdet ved Udgivelsen af Storgaard-Slægten's Historie. Ligesaa fulgte Jørgen med største Interesse Peder Nielsen's Arbejde ved Udgivelsen af Hinge Sogns Historie.

Jørgen Dalsgaard begravedes under meget stor Deltagelse fra Hørup Kirke. Efter en Højtidelighed i Sygehusets Kapel ved Pastor Eriksen, Sjørsløv, førtes Baaren til Kirken med Forsvarsbrødrenes Fane foran Ligtoget. I Kirken talte Pastor Eriksen ud fra Verset: »Kirkeklokke, naar til sidst du lyder« smukt over afdøde og omtalte i nogle personlige

Bemærkninger til de efterladte Sønnen P. Hermansen, som ikke naaede hjem fra Afrika til Begravelsen.

Ved Graven takkede en Søn, Elektriker Halfdan Hermansen, for Deltagelsen og indbød til en Mindesammenkomst paa Ungdomsskolen. Her taltes af afdøde Broder, Læge Kr. Hermansen, Roslev, Gdr. Johannes Nielsen, Hinge Storgaard, Direktør Michael Mikkelsen, Kjellerup, Gdr. Thorvald Andersen, Stensborg, samt Stig Hermansen, som læste et Brev fra Sønnen i Afrika. Til Slut takkede Fru Magda Hermansen for al Deltagelse i Forbindelse med Dødsfaldet og Jordefærden.

Red.

*

Det er faa, om hvem det kan siges, at deres Liv blev en Tragedie mere end om Marie Schmidt (Slægtsb. Side 90), f. Storgaard. Mik – som hun kaldtes af Familien, blev i 1920 gift med Peter Schmidt.

Samme Aar fik de Datteren Edith. Der gik nu nogle lykkelige Aar. Edith voksede op og blev en baade køn og god Datter, saa alt tegnede til en lys og lykkelig Fremtid. Da brød Ulykken løs. Kun 16 Aar gammel døde Edith. Det gav Peter og Mik et Knæk, som de vel aldrig forvandt. Kun 5 Aar overlevede Peter Datteren, saa nu stod Mik alene tilbage, berøvet dem. hun holdt af.

Det er forstaaelig, om det Tab ikke var let at komme over. Søskenflokkens trofaste Sammenhold hjalp hende dog gennem den svære Tid. En snigende Kræft angreb sidste Aar Mik, og i den skønne Maj Maaned døde Mik paa Hospital i Aarhus. Det 15. Maj blev hun begravet paa Alderslyst Kirkegaard ved sin Mand og Datter. *Tonny.*

Minder fra en bevæget Tid

Af Gunnar Storgaard

(Sluttet)

Det var ubeskriveligt dejligt igen efter de mange og lange Døgns Ensomhed, at være sammen med Mennesker, og ydermere Landsmænd. I et Par Timer varede denne Herlighed, saa blev jeg kaldt ud igen og sammen med 5 andre Fanger, lænket sammen, kørt ned paa Godsbanegaarden og anbragt i et Troppetransporttog, stadig lænket sam-

men to og to, med Afgang mod ukendt Bestemmelsessted.

De Forsøg, vi gjorde for at faa at vide, hvor vi skulde hen, af de tyske Vagter, gav intet Resultat. Enten vilde de intet sige eller ogsaa vidste de ikke noget.

Efter 14 lange Timers Uvished, hvor Haabet og Tvivlen nagede os alle seks, naaede vi endelig Padborg og blev til vor usigelige Lettelse kommanderet ud af Toget.

Saa var det, Gud være lovet, Frøslev, vi skulde til, og ikke Tyskland.

Vi ankom til Frøslev efter den lange og pinefulde Rejse og efter at have staaet ret op og ned, lænket sammen i over en Time paa Perronen i Padborg, dødtrætte, forsultne og forkomne, blev vi anbragt i Karantæne i et stort Rum, hvor der i Forvejen var en hel Del Fanger, der var kommen med Transporter før os. Mellem disse var ogsaa Frede. Da kunde jeg ikke tage mere. Jeg faldt sammen paa en Madras i fuldkommen sanseløs Hulken. Jeg skammede mig over min Svaghed, men det var mig umuligt at holde op, jeg var ulykkelig over, at Frede skulde se paa min Svaghed i alle de andres Nærværelse.

Men mon ikke, i hvert Fald dem af dem, der var noget ved, forstod min Reaktion?

Frede og jeg boede under hele vort Ophold i Frøslev paa samme Stuer. En kort Tid var vi ogsaa paa samme Arbejdshold i Køkkenet, Frede som Fyrbøder, jeg som Afvasker. De første Dage i Frøslev var en eneste stor Oplevelse. Dette, at kunde gaa frit omkring, tale med hvem man vilde og, sidst men ikke mindst, – spise sig mæt i god, veltillavet dansk Mad, og sove i en ordentlig Køje med tilstrækkelig Tæpper over sig, alt dette var efter Opholdet i Aarhus Arrest saa helt ufatteligt.

Senere, da den første Lettelse havde fortaget sig og Livet inden for Pigtraaden var bleven dagligdags, gik Glansen af det. Uvisheden for Fremtiden meldte sig igen og sled haardt paa Nerverne. De mange Transporter Syd paa til Koncentrationslejrenes Helvede, hvortil Udvælgelsen af Fanger var fuldkommen planløs, og som kom med uregelmæssig Mellemlum, holdt jo Nerverne konstant paa Højkant.

Alligevel havde vi mange dejlige og fornøjelige Timer sammen med Medfangerne, og fandt mange Venner for Livstid. Venskaber, der var opstaaet og vokset sig stærke under den fælles haarde Skæbne.

Omsider oprandt saa Befrielsens Time, som for vi, der var Fanger, vel nok følte dobbelt saa stærk som for den Øvrige Befolkning.

Frede kom med første afgaaende Tog Nord paa. Jeg blev der nede, jeg havde meldt mig frivillig til Bevogtningstjeneste, først i Frøslev, senere ved Grænsen.

Frede havde jo sin Kone og sine Børn og sin store Forretning at komme hjem til.

For mig betød det jo ikke saa meget, om jeg kom hjem 14 Dage før eller senere, saa jeg følte det som min Pligt at gøre denne sidste Indsats.

Glæden og Lykken over Befrielsen kender jo alle Danske, saa det behøver jeg ikke at skrive noget om. Og hvor stærke disse Følelser netop maatte være for os, forstaar sikkert alle.

Egentlig er der noget underligt ved, nu efter saa mange Aars Forløb at sidde og repetere alle disse Begivenheder, som allerede er ved at være Historie.

Jeg ved ikke, om nogen af Slægtens mange Medlemmer har haft noget Udbytte af at læse disse korte Strejftog af personlige Oplevelser gennem de fem lange Aar.

De er i hvert Fald ikke fremkommen for at forherlige mig selv, eller for at fremhæve mig som en særlig modig Fædrelandsforsvarer, for Mod var desværre ikke det, der var den fremherskende Aarsag til at netop jeg kom med i Modstandskampen. Trangen og Viljen til at gøre en Indsats havde vi vel alle i os, blot var jeg sluppen ind i det. Selvfølgelig er jeg glad for, at jeg fik Lov at gøre min ringe Indsats i Kampen mod Vold og Uret. Om Resultatet var Ofrene værd, maa for saa vidt blive Historiens Dom. Det kan jo dog trods alt ikke bortforklares, at den Indsats, der lev gjort, om den saa skal kaldes stor eller lille, betød Oprejsning for Skammen den 9. April, og Eftergivenhedspolitikken.

Det betød jo ogsaa, at Danmark med fuld Ret kunde indtage sin Plads i Rækken af frie Nationer, og at Landsmænd ude i Verden ikke behøvede at skamme sig over deres Lands Holdning og Forhold til Voldsherrerne.

Mange Gange har jeg staaet foran en af de mange Mindetavler over faldne Kammerater, indsat i Husmure, eller i Fortovsfliser, for at minde Efterverdenen om, at her faldt en god dansk Mand i Kampen mod Overmagten. Og tænkt: Var dit Offer forgæves? Jeg mener stadig nej. De ofrede

Livet for at det danske Folk kunde modtage Befrielsen som et anstændigt Folk. Og alene derfor var Ofrene ikke forgæves. *Gunnar Storgaard.*

Runde Tal

Niels Storgaard, Frausing, 55 Aar 16/9 57.
Agnes Kirkegaard, Hørup, 50 Aar 15/3 57.
Svend Aage Rasmussen, Bjerrelide, 55 Aar 8/12 57.
Anders Chr. Storgaard, Viby, 60 Aar 19/6 57.
Peder Storgaard, Aarhus, 55 Aar 26/1 57.
Agda Vestergaard Nielsen, 50 Aar 10/4 57.
Hans Storgaard, Nørskovlund, 55 Aar 11/8 57.
Jens Kristian Jensen (Døssing), Skanderborg, 70 Aar 10/7 57.
Kresten Hermansen, Roslev, 55 Aar 31/5 57.
Viggo Storgaard, Hvam, 60 Aar 4/6 57.
Johanne Andersen, Nysted, 55 Aar 15/1 57.
Anna Kristella Storgaard, 50 Aar 30/3 57.
Almuth Busch Møller, København, 65 Aar 10/10 57.
Chr. Pedersen, Maarslet, 80 Aar 25/2 57.
Ole Peter Jespersen, Frederikshavn, 50 Aar 5/10 57.
Vald. Pedersen, Hinge, 75 Aar 20/2 57.
Agnes Bitsch, Aarhus, 65 Aar 15/2 57.
Johanne Thermann, Resdal, 50 Aar 9/8 57.
Johannes Nielsen, Nr. Snede, 50 Aar 27/11 57.
Søren S. Michaelsen, Vejle, 65 Aar 4/10 57.
Inger Margrethe Aaen, Aarhus, 50 Aar 26/11 57.
Magda Hermansen, Gl. Dalsgaard, 50 Aar 30/4 57.

Sølvbryllup

Maren og Jacob Peter Sørensen, Ny Lyndelse, d. 14/5 1957.
Ingeborg og Arne Storgaard, Silkeborg, d. 29/6 1957.
Frederikke og Johannes Nielsen, Nr. Snede, d. 27/10 1957.
Slægtsbog Side 66.
Mary og Svend Åge Rasmussen, Bjerre Lide, d. 1/10 1957.
Marie og Hakon Andersen, Naderup, fejrede d. 27/5 1957 deres Sølvbryllup.

Bryllup

Slægtsbog Side 73.

Svend Lykke Storgaard, gift d. 18/5 1947 med Rita Bommersholdt.

Slægtsbog Side 73.

Olaf Lykke Storgaard, gift d. 5/9 1953 med Bente Hansen.

Slægtsbog Side 67.

Kontorist Vagn Kirkegaard, gift d. 24/7 1955 med Erny Andersen, f. d. 10/1 1934, Datter at Postbud Andersen, Klokkeholm.

Slægtsbog Side 72.

Olga og Preben Mikkelsen, Svendborg. 1 Søn (?), f. d. 1/7 1957.

Slægtsbog Side 110.

Ellen og Viggo Pedersen, Astrup. 1 Søn, Holger Pedersen, f. d. 10/7 1956.

Slægtsbog Side 72.

Maria og Jørgen Vogelius, Allerød. 1 Søn, Birger, f. d. 20/4 1956.

Slægtsbog Side 72.

Ellen Storgaard Rask og Jørgen Jacobsen. 1 Søn, John, f. d. 18/10 1956.

Fødsler

Slægtsbog Side 73.

II. D. 1. Rita og Svend Lykke Storgaard.

II. D. 1. 1. En Datter, Kirsten Elin Storgaard, f. d. 14/5 1949.

II. D. 1. 2. En Søn, Holger Storgaard, f. d. 23/6 1953.

Slægtsbog Side 88.

1. F. 5. Agnes og Ejnar Storgaard, en Søn, Ole Storgaard, f. d. 11/8 1956 i Herlev.

Slægtsbog Side 67.

Erny og Vagn Kirkegaard, Aarhus, 1 Datter? f. d. 24/1 1956.

Tove og Charles Rasmussen, Træden Forskole. 1 Datter, Hanne Rasmussen, f. d. 8/4 1956.

Slægtsbog Side 73.

Peter Storgaard, Svendborg. 1 Datter, Lene Storgaard, f. d. 7/4 1956 i Svendborg.

Slægtsbog Side 71.

Ellen og Knud Nielsen, Hedehusgaard. 1 Søn, Bent Storgaard Nielsen, f. d. 23/9 1956 i Astrup.

Slægtsbog Side 110.

Johanne og Niels Chr. Andersen, Nørskovlund. 1 Datter, Aase Søndergaard Andersen, f. d. 6/10 1956.

Et og andet fra

en Rejse til Italien

*

En Bondeknøs, som hedte Hans, han havde været udenlands — — —

Ogsaa jeg har været udenlands, nemlig i Norditalien, — og da vor gæve Redaktør opfordrede mig til at skrive lidt fra denne Tur til »Slægtsnyt«, sagde jeg ja og gik ombord i nærværende lille Rejseskildring. Jeg skal prøve paa ikke at blive altfor bred og brovtende, lidt vil der jo nok liste med — man tilgive mig saadan Svaghed — som saa mange andre.

Mit Rejseselskab bestod at min Datter, Mie (ellers var jeg nok blevet hjemme), Søster Kathrine fra De Gamles Hjem i Lading og 29 andre brave danske Mænd og Kvinder, og Rejsetiden var 19.-30. Juni 1956. Min Datter kørte til Padborg, der var Startstedet for Rejseselskabets Deltagere fra Jylland. Københavnerne stødte til i Lyneburg.

Ankomsten til Padborg skal vi først finde en Plads til Bilen for de ca. 14 Dage, Rejsen varer. Vi skal have lidt at spise. Vi har Madpakke med, og 10 Min. før Togtid skal vi igennem »Tolden«, — man forlangte at se vore Pas, ønskede os god Rejse, saa var der ikke mere. De sluttede Rejseselskaber slipper vist let gennem Toldeftersynet. Der var ihvertfald intet Eftersyn noget Sted paa Nedrejsen. Kort efter rullede vi over Danmarks Grænse. Jeg var for første Gang udenlands.

Vi kørte ned gennem Sydslesvig. Landskabet var noget fladt, men, forekom det mig, ægte dansk.

Gid det var dansk. Flensborg saa vi ikke stort til. Slesvig noget mere, særlig Domkirketaarnet med det høje Spir ragede op. Jeg spejdede efter et Glimt af Dannevirke men saa intet, jeg kunde stedfæste som hørende til Volden. Landet blev endnu fladere og vist ikke særlig frugtbart. Store Græsarealer med Flokke af sortbrogede og længere nede, rødbrøgede Kreaturer. Saa er vi nær Rendsborg. Her ventede mig den første store Rejseoplevelse. — Mie og Søster Kathrine havde set den før. Det var Overkørslen over Kielerkanalen. Egnen er forholdsvis jævn, og derfor maa Jernbanen tage en mægtig Sløjfe for at komme op i saadan en Højde, at de store Skibe kan passere under Broen. Det er et sælsomt Syn fra Kupévinduet at iagttage, hvordan vi i en stor Bue stadig kørte opad, indtil vi kunde køre hen over Byens Tage, hen over Kanalen, hvor to store Skibe var i Færd med at passere Byen. Efter at have passeret Broen kørte vi nedad paa en mægtig Dæmning, der strakte sig langt ud i Landskabet. Det er nu godt gjort, at der er Mennesker, der kan hitte paa at lave et saadant Stykke Arbejde.

Hamborg er en Storby. Sammen med Altona strækker den sine Fangarme, Forstæderne, langt, langt ud i Oplandet. Der Var et kort Ophold i Byen, men ikke nok til, at vi kunde se ret meget, men alligevel nok til, at vi kunde kende de frygtelige Ar efter den sidste Verdenskrig. Disse Mærker fandt vi i de fleste større Byer baade i Tyskland og Italien. Paa Banegaarden i Hamborg fandt vi sammen med nogle af vore Rejsekammerater. Jeg hilste paa en Dame: »Er du ikke Laura Henriksen fra Konsted?« »De er a innt,« blev der svaret, »men a æ hinne Søster, dæ komme hun, og dæ stoe mi Mand.« Saa var vi straks en lille Bekendtskabskreds. Laura Henriksen havde for Aar tilbage boet et Par Dage i vort Hjem, under et Møde i Hinge. Paa Strækningen Hamborg-Lyneburg kørte vi med et Bumletog, der blev ganske overfyldt med Arbejdere, der efter endt Arbejdsdag i Hamborg søgte ud i Oplandet, hvor de efter al Sandsynlighed havde deres Hjem. I Lyneburg havde vi et Ophold paa et Par Timer. Vi spiste Aftensmad paa Banegaardens Restauration og foretog en lille Spadseretur i Byen. Med Ekspresen fra Lybæk kom vore Rejsefæller fra København. Hilste paa en Del af dem, fik Sovevognsbilletter udleverede. Det var nu Aften, og vi kørte videre. Inden vi naaede Byen Celle, var jeg gaaet til Køjs. Det var første Gang, jeg skulde tilbringe Natten i Sovevogn, og det blev nu ikke til megen Søvn. Der var temmelig megen Spektakel. Vi passerede modgaaende Tog og kørte maaske gennem Tunneller, og saa smeldede det over alle Grænser. Men jeg fik alligevel en behagelig Hvile, saa jeg følte mig »veltilpas« da jeg ved 5½ tiden tørnede

ud. Jeg skulde op og se og opleve noget. Kort efter standsede vi ved Byen Ingolfstadt.

Der laa en fugtig Dis over Landskabet, men Solen skinnede nu og da igennem og lovede smukt Vejr op paa Dagen. Landet var ret aabent men med store Landsbyer. Landbefolkningen boede aabenbart inde i Landsbyerne, samlede om deres Kirker med de slanke, himmelstræbende Spir. Markjorderne saa ud til overalt at være opdelt i lange, smalle Strimler til stort Besvær ved Brugen af Landbrugsmaskiner. Er Landet eller Jorden udstykket i smaa Brug, eller har Gaardene deres Tilliggender paa flere forskellige Steder? Jeg fik senere bekræftet, at dette sidste er Tilfældet. Bønderne bor i store Landsbyer og kan have deres Marklodder indtil 10 forskellige Steder som i Fællesskabets Tid herhjemme for op mod 200 Aar siden. Mærkeligt, at det oplyste »Herrefolk« endnu ingen Udskiftning har faaet gennemført.

I München, der vel er en Storstad som Hamborg, skiftede vi Tog. Byen har været frygtelig hærget af Bombardement. Vi kørte nu gennem frugtbare Egne til Rosenheim. Saa begyndte Bjergene at blaane frem. Over Morgentaagen saa vi nu de store Kæmpers mørke Konturer. Snart er vi inde under de vældige Bjergmasser. Det gør et mægtigt Indtryk første Gang at se de truende, men pragtfulde Bjergtoppe næsten hænge over en. Langs Innfloden kørte vi op gennem Bjergene. Ved Kufstein blev vore Pas eftersete, og vi rullede over den østrigske Grænse. —

Men — det er nok sandt — det var Italien, jeg vilde skrive om. Der er en lang Vej til Italien og meget at opleve for en, der ikke er altfor rejsevante. — Nu skal jeg skynde mig. Gennem Brennerpasset kom vi ind i Italien og naaede Byen Bolzano, der ligger i en mægtig Bjerggryde. Herfra blev vi med Bus befordret til »Nova Levanté«, der ligger 20 km. længere oppe i Bjergene, — Bolzano vender jeg senere tilbage til. Paa Hotel »Sole« fik vi en god Modtagelse, spiste til Aften og gik til sengs, rejsetrætte som vi var. —

Nova Levanté d. 21. Juni. Straks til Morgen, jeg kom ud af Sengen, skulde jeg have rullet op for at tage Syn over de gigantiske Bjergtoppe, der rejste sig skraat overfor Villaen, jeg Aftenen forud var blevet indkvarteret i. Det var Solskin, og Klipperne lyste i forskellige Farver med den skinnende hvide Sne som Baggrund. Vi bor i 1200 M's Højde, men Klippetoppene, jeg fra Vinduet har Udsigt til, er over dobbelt saa høje og staar urokkelige med de mærkeligste Former, som tænkes kan. Nær bag Villaen, jeg bor i, er der en dyb, dyb Slugt, gennem

hvilken Bjergbækken, der kommer oppe fra den evige Sne, styrter afsted nedad og nedad. Op mod Huset er Skrænten græsklædt. Paa den modsatte Side af Bækken vokser der Naaletræer, forneden meget høje og slanke. Opad i Højden bliver de stadig mindre og mindre, indtil de opad mod Snegrænsen helt hører op. Det er betagende at se. – Efter at have faaet Tøjet paa gik jeg ned paa Gaden. Det er, som nævnt, Solskin, men friskt og køligt. Ovre paa Hotellets Balkon, paa den anden Side Gaden, staar Rejselederen med Frue. De hilser »God Morgen, det er vel nok et mægtigt Syn«. Og det var sandt. Et Stykke nede paa den stærkt stigende, asfalterede Vej, kom en Flok Køer alle forsynede med Bjælder, der ringlede kraftigt i den klare Morgenluft. Driften ledes af en ung Pige og en Dreng. Der skal passes paa, at Køerne ikke helt spærrer Vejen. Bilerne hyler utaalmodig. De vejfarende vil frem. Køerne skal højere op i Bjergene for at græsse. Nu kommer de her forbi, ringlende og klaprende med Klovene mod Asfalten. – Faa Minutter efter gentager den samme Scene sig. Driverne raaber paa Kreaturerne, og disse faar af og til et Rap med Pisken. Men Køerne fortsætter deres adstadige Gang, de ænsrer ikke Driverne stort, de er vant til Turen. – Jeg gaar ned ad Gaden for at møde min Datter og Søster Kathrine, der bor længere nede. En lille Dreng kommer med 3 Køer, de skal kun tværs over Gaden, og op mellem Granerne. Drengen slaar kraftige Smeld med Pisken og smiler til os. Mie og Søster Kathrine er nu kommet til, den sidste, der er perfekt i Tysk, forsøgte at tale med ham, og det viste sig, han forstod enkelte Ord. Nu skal vi op og spise Morgenmad, Rundstykker (gid det var danske Rundstykker), og Kaffe eller The. De fleste drak Kaffe, vistnok til Forbavelse for Betjeningen. Saa var der Morgenandagt: »Selv om Bjergene viger, skal min (Guds) Fredspagt ikke rokkes,« meget aktuelt midt i Bjergmasserne.

Efter Programmet skulde Dagen bruges til Fodture og til Hvile. I Formiddagstimerne gik en Del af os *opad* gennem Dalen, mod Bjergtinderne. Vi gik 2 a 3 km opad, opad, men kom tilsyneladende ikke Bjergvæggene nærmere. De var længere borte, end vi mente, men var alligevel over os, med al deres Vælde. Vi naaede et Kapel og vendte om. Dalen her er, som allevegne hernede, fyldt med Krusifikser, Madonnabilleder og smaa Kapeller. Kapellet her var aflaaet, lukket med et Smedejernsgitter, meget smukt udstyret med Madonnabilleder, en Kristusfigur m. m. Der var her, som allevegne ved Krusifiksene, pyntet op med levende eller friske Blomster.

Det er nu ogsaa Blomstertid. Da vi begyndte at gaa nedad, laa den dejlige grønne, dybe Dal foran os. De mange smaa og store Huse saa her oppe fra ud som Legetøjshuse. En smuk lille Kirke ragede op over de Øvrige Huse. Og over det hele saa vi ud gennem Dalen langt borte og nær de snedækte Bjergtoppe.

Kl. 12½ spiste vi til Middag eller Frokost, hvad det nu skulde være. Det bestod selvfølgelig af Makaronisuppe, Steg og Kartofler, og som Dessert et stort velmagende Æble, noget i Lighed med vore Laxton. Efter Middagssøvnen gik vi *nedad* gennem Dalen. Her ligger den ret store Landsby Nova Levanté, med asfalterede Gader, og Husene, mange Steder, klinede op ad Bjergsiderne. Set fra Gaden er alt pinligt rent og pænt. Maaske er der ogsaa fint indendørs. Ved det ikke. De Værelser, der stilles til Gæsternes Raadighed, er hævet over al Kritik. Det hører man fra alle Sider. Nede i Byen mødte vi et Studeforspand, der kom fra Byens modsatte Side. Da Kusken blev klar over, at vi gerne vilde have et Fotografi af Køretøjet, standsede han straks midt paa Gaden, skønt denne skraanede stærkt nedad. En Dreng blev sat til at holde paa Studene ved Hovedtøjet, selv satte han sig i Position og strammede Tømmen, saa godt han kunde. Da vi havde taget et Par Plader, kom en anden Dame til, hun vilde ogsaa gerne fotografere. Manden blev taalmodig siddende og saa til med et godmodigt Smil. Vi gik videre, op til den lille Kirke, der paa nært Hold slet ikke var saa lille endda. Paa et Par opstillede Bænke tog vi os et lille Hvil. Opad den stærkt stigende Gade (en Gadestigning, som næppe kendes i Danmark), kom et Køretøj, der var forspændt en Hest og et Par Stude. Jeg tror egentlig ikke, Læsset var særlig tungt. Det saa ud til at være Savsmuld, der var Hul paa en af Sækkene. Hesten, der blev trukket af en Mand, gik nærmest Læsset. Studene foran blev styrede og drevne frem af en anden Mandsperson. Hesten trak det, den orkede, snublede af og til paa Asfalten, kilede paa igen og faldt atter. Studene tog det mere i Mag, trak vel nok en Smule. Dyrene blev drevne frem med Raab og Slag og Gestikulationer, som vist kun Italienerne kan udfolde. – Her faar jeg standse denne Gang. Hvis »man« Ønsker det, og hvis Slægts-Nyt og undertegnede faar vor Levetid forlænget lidt endnu, skal jeg ikke være uvillig til at fortsætte i næste Nr.

Venlig Hilsen.

Peter Nielsen.